

λυσιδεῖς χρήσεις τῶν κατοίκων αὐτῆς, πολυπληθεῖς συνοδαίαι ἐμπόρων ἀναχωροῦσι κατ' ἔτος ἐκ τῆς Θιβέτης καὶ τῶν πλησιοχώρων ἐπαρχιῶν, διὰ τὰ φέρωσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς οὐρανίου Αὐτοκρατορίας τὰς πολυτίμους ταύτας οὐράς. Ἐπειδὴ δὲ αἱ λευκαὶ εἶναι μᾶλλον περισπούδαστοι, ὥς καταλλήλοτεραι τῶν ἄλλων εἰς τὸ νὰ βαφῶσιν ἐρυθραὶ, οἱ κτηματῖται τῶν βοῶν τούτων καταβάλλουσι πᾶσαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάσωσι μᾶλλον τὸ εἶδος τῶν ἐχόντων λευκὴν οὐρὰν καὶ μέλαν σῶμα βοῶν.

Οἱ Κάτοικοι τῆς Θιβέτης καὶ τῆς Δαβουρίας ἀπονέμουν εἰς τοὺς βόας τούτους τὰς θρησκευτικὰς τιμὰς, τὰς ὁποίας ἔκπαλαι ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας ἀπένειμαν γενικῶς εἰς τὸν βοῦν· ἡ παράδοξός μάλιστα μωρὴ τοῦ εἶδους τούτου, προσβάλλουσα περισσότερον τὴν φαντασίαν, ἢ τὰ ἄλλα εἶδη τῶν βοῶν, ἡξιώθη μεγάλων τιμῶν καὶ ἀποκατέστη ἀντικείμενον πολλῶν δεισιδαιμονιῶν· αἱ κοιναὶ μάλιστα παρχδόσεις τῶν ἐγχωρίων διηγοῦνται, κατὰ τὸν Φυσιολόγον Παλλάσον, ὅτι οἱ βόες οὗτοι κατάγονται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Λάμα καθιερωθέντων ἱερῶν βοῶν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ Ἀριθ. 9)

Ὁ Νομὸς τῶν Κυκλάδων συνορεύει πρὸς Ἄρκτον μετὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος· πρὸς Ἀνατολὰς μετὰ τὸ Αἰγαῖον καὶ Ἰκάρειον Πέλαγος· πρὸς Μεσημβρίαν μετὰ τὸ Κρητικὸν Πέλαγος· καὶ πρὸς Δυσμὰς μετὰ τὸ Σούνιον, τὸν Σαρωνικὸν Κόλπον, τὰς ἐπαρχίας Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ τὴν θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου.

Ἐπαρχία Σύρου.

Ἡ ἐπαρχία Σύρου σύγκειται ἐκ τῶν νήσων Σύρου καὶ Μυκόνου, αἵτινες συνιστῶσιν, ὥς ἔγγιστα, 54, 000 στρέμματα γῆς, ἐξ ἧς τὸ πλεῖστον μέρος καλλιεργεῖται. Ἐκτὸς τούτων συμπεριλαμβάνει καὶ τὰς ἐρημονήσους Δήλου, Ῥηνίας, Γυάρου, Γράδου, Σκάρπας, Νάτης, Κληρονησίου, Τραγαίας, Σταποδίας καὶ τινὰς σκοτέλους. Συνορεύει δὲ πρὸς Ἄρκτον μετὰ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ τὴν Τήνον, πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὸ Ἰκάρειον Πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τὴν

ἐπαρχίαν Νάξου, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὴν ἐπαρχίαν Κέας.

Σύρος. — Κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ Εὐστάθιον Σύρος, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν Σύρα, παρὰ δὲ τῷ Ὀμήρῳ Συρίη.

Νῆσός τις Συρίη κυκλῆσκειται (εἶπον ἀκούεις) Ὀρτιγίης καθύπερθε.

Κεῖται μετὰξὺ Κύθου καὶ Μυκόνου· ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μήκος μοιρῶν 23, 1'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος μ. 37, 17'. ἔχει περιφέρειαν 36 μιλίων ἤτοι 14 μιλίων μήκος καὶ 7 πλάτος, ἃ δίδουσιν 27,000 στρεμμάτων ἑκτασιν. Ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶναι εἰς τῶν ἀρίστων τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἴσως ἕνεκα τούτου καὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της ἐγένετο τὸ πάλαι μέγα εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐμπόριον τῶν Φοινίκων. Αὕτη ἡ νῆσος εἶχεν ἰδιαιτέρους τὸ πάλαι βασιλεῖς, μετὰξὺ τῶν ὁποίων διεκρίθη εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀκόμη χρόνους Κτήσιος ὁ τοῦ Ὀρμένους υἱός. Ἦτο πρὸς τούτοις διάσημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν αὐτοδίδακτον αὐτῆς φιλόσοφον Φερεκύδην, ὅστις ἐκόσμησε τὴν πικρίδα του καὶ μετὰ θαυμάσιόν τι τῆς ἐφευρέσεώς του ἡλιοτρόπιον.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶχεν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ὀμηρος, δύο πόλεις, νῦν δὲ διαιρεῖται εἰς δύο δήμους, δηλαδὴ εἰς τὸν τῆς Σύρου, ὅστις σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως, καί μιν ἐπὶ μικροῦ τινος λόφου καὶ κατωκημένης ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων, οἵτινες εἰσὶν ἅπαντες τὸν ἀριθμὸν 4,097, πρεσβεύοντες σχεδὸν ὅλοι τὴν καθολικὴν θρησκείαν. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἶναι ἀξιοσημείωτος ὁ νεόκτιστος ναὸς τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. Ὑπάρχει πρόσδε καὶ ἐν δυτικὸν ἐκκλησιαστικὸν Γυμνάσιον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐκεῖ ἐδρεύοντος τῆς Σύρου Ἐπισκόπου καὶ κατὰ τὴν Στερεάν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον Παππικοῦ Ἐπιτρόπου.

Ὁ ἕτερος αὐτῆς δήμος εἶναι ὁ τῆς Ἐρμουπόλεως, ὅστις σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως οἰκοδομηθείσης ὑπὸ διαφόρων ὁμογενῶν κατὰ τὴν ἑνδοξὴν ἐποχὴν τοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἱεροῦ ἀγῶνος, καὶ κατασταθείσης νῦν μιᾶς τῶν διασημοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, καὶ μάλιστα ἐμπορικωτέρας πρὸς τῶν ἄλλων. Ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης ἀναβαίνει εἰς 12,148. Εἰς τὴν πόλιν ταύ-

την ἔχουν τὴν ἔδραν τῶν ὁ Νομάρχης, ὁ Ἐπίσκοπος, τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ ὁ Μοίραρχος Κυκλάδων, ὡς καὶ ὁ Λιμενάρχης τοῦ Β'. Παραλίου Τμήματος. Ὑπάρχει κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον, Γενικὸν Λοιμοκαθαρτήριον, κατὰστημα διαμετακομίσεως, Νοσοκομεῖον, Ναυπηγεῖον, Ἀσφαλιστικὰ καταστήματα, Γυμνάσιον, μικρὰ τις δημόσιος βιβλιοθήκη, μικρὸν τι ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, καὶ δύο ὠραῖαι Λέσχαι. Εἶναι δὲ ἀξιοσημεῖωτα τὸ κατάστημα τοῦ Λοιμοκαθαρητηρίου, τὸ τῆς διαμετακομίσεως, καὶ ὁ Φάρος. Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶν οἶνος, κριθή, σῦκα, καὶ ὀλίγα ὅσπρια. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ὡς καὶ εἰς Τήνον, φύεται αὐτοφυῶς τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀλὼν ἰδία (Alhagi maurorum) τὸ ὁποῖον προξενεῖ μεγίστην εἰς τὰ προϊόντα φθοράν, ἐνῶ ἂν ἐκαλλιεργεῖτο, ἤθελεν ἴσως προδίδει ἐν εἶδος μάννας ἢ ἀρώματος ὡς ἐν Περσίᾳ, ἀφ' ὅπου κομίζεται καὶ εἰς τ' ἄλλα μέρη ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τρουγγιβίν, ἢ τερεγγιγιάβιν.

Μύκωνος — Κεῖται τρεῖς λεύγας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τήνου. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μήκος μοιρῶν 22, 55'. — 23, 10'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος μ. 37, 50'. ἔχει περιφέρειαν 36 μιλίων, καὶ ἔκτασιν 27,000 στρεμμάτων. Κατὰ τὸν Πλίνιον τὸ ὑψηλότερον αὐτῆς ὄρος ἐκαλεῖτο Δίμαστος. Κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα καὶ Στέφανον τὸν Γεωγράφον, ἡ νῆσος αὕτη ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἀπὸ τὸν Μύκωνον υἱὸν τοῦ Αἰνείου. Ὁ αὐτὸς Στράβων λέγει, ὅτι οἱ ποιηταὶ θεωροῦν τὴν νῆσον ταύτην ὡς τάφον τῶν παρὰ τοῦ Ἡρακλέους ἠττηθέντων Κενταύρων. Προστίθουσιν ὁ αὐτὸς Στράβων, ὅπερ ἐπιβεβαίωσι καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Μυκωνίου ἀποβαίνουνσι φαλακροὶ ἐκ νεαρᾶς αὐτῶν ἡλικίας. Ὁ δὲ Πλίνιος λέγει μάλιστα ὅτι τὰ τῶν Μυκωνίων βρέφη γεννῶνται παντάπασιν ἄνευ μαλίων. Κατὰ δὲ τοῦτο ἀμφισβάλω τὰ μέγιστα, διότι ἂν τοιοῦτόν τι ὑπῆρχε τὸ πάλαι, φυσικῶς τῷ λόγῳ ἔπρεπε καὶ νῦν νὰ συμβαίνει, ἐνῶ οὐδὲν παρατηρεῖται.

Ὁ τῶν Μυκωνίων ὄμιλος σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐχούσης πληθυσμὸν 5,075 ψυχῶν. Καίτοι ἐστερημένη λιμένων, ἔχει ὁμως κάλλιστον ἀναλόγως ναυτικόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δημοτικὸν λοιμοκαθαρτήριον. Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως τὸ δημαρ-

χικὸν τῆς νήσου ταύτης κατάστημα καὶ τὰ σωζόμενα ἐνὸς ἀρχαίου ναοῦ ἐρείπεια. Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶν οἶνος, κριθή, ὅσπρια, μαλλίον καὶ ὀλίγος τυρὸς. Τὸ πάλαι ἐφημιζέτο διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια πτηνά.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀνήκουσι καὶ αἱ νῆσοι Γύαρος καὶ Δῆλοι. Ἡ Γύαρος κεῖται πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τήνου, καὶ ἔχει 4 λευγῶν περιφέρειαν. Τὴν σήμερον εἶναι πάντι ἀκατοίκητος, ἀλλὰ τὸ πάλαι φαίνεται ὅτι εἶχε μικρὰν τινα κωμόπολιν, ὡς μακρυροῦσι Στράβων καὶ Πλίνιος. Ὁ δὲ Μέλας λέγει ὅτι εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐστέλλοντο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς ἐξορίαν οἱ καταδικαζόμενοι κακοῦργοι.

Αἱ Δῆλοι σύγκεινται ἐκ δύο νησιδίων ἐξ ὧν τὸ μὲν καλεῖται Ῥηνία, καὶ κοινῶς μικρὰ Δῆλος, τὸ δ' ἕτερον λέγεται κυρίως Δῆλος καὶ κοινῶς μεγάλη Δῆλος, ἥτις τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Πλίνιον, Ἐγλοσθένη, Κυνθία, Ὀρτυγία, Ἀστέρια, Λαγία, Χλαμίδια, Κύνθος, καὶ Κυρπίλη. Αἱ Δῆλοι κεῖνται μετὰ τὴν Μυκωνίου καὶ Σύρου, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν Περρόνιον ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν Θεῶν διὰ μιᾶς ἀλύσου ἐπὶ τῶν νήσων Μυκωνίου καὶ Γυάρου.

Delos jam stabili revincta terra,
Olim purpureo, mari natabat;
Et moto levis hinc et inde vento,
Ibat fluctibus inquietantia summis.
Mox illam geminis Dens catenis
Hac alta Gyaro ligavit, Mac
Costanti mycono dedit tenendam.

Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῶν θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μήκος μ. 34, 4'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος μ. 37, 23'.

Ἡ Δῆλος κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐξυμνεῖται ὡς πατρίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· διὸ ἐνομιζέτο ἰδίως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτηται, οὐδὲ νὰ καίηται νεκρὸς ἐν αὐτῇ· οὕτως ἀπηγορεύετο νὰ τρέφωνται κύνες. Ἐχει κατὰ τὸν Πλίνιον 5 μιλίων περιφέρειαν καὶ ὄρος τι καλούμενον Κύνθος. Εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν εἶναι διάσημος διὰ τὸ περιώνυμον αὐτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, καὶ διάφορα ἄλλα αξιοθαύμαστα καταστήματα, ὧν μόλις νῦν ὀλίγα τινα ἐρείπεια σώζονται. Εἰς τὸν κατὰ

τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου ταύτης ναὸν τῆς Αἰητοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσυγκροτοῦντο ἀνα πάσαν πενταετίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τούτου. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὑπῆρχον πλῆθος φοινίκων, ἀλλὰ νῦν οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει ἢ ὀλίγοι σχίνοι, καὶ οὐσα ἀκατοίκητος χρησιμεύει πρὸς καθαρισμὸν τῶν μεμολυσμένων πλοίων.

Ἡ Ῥηνία κατὰ τὸν Ἀντικλειδὸν ἐκαλεῖτο Κοιλαδοῦσα, κατὰ δὲ τὸν Ἑλλάδιον Ἀρτεμίτη, καὶ κατὰ τὸν Φανόδημον Ὀρτυγία ὡς ἡ Δῆλος. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐθάπτοντο τὸ πάλαι τὰ νεκρά σώματα τῶν κατοίκων τῆς Δῆλου.

Αἱ λοιπαὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐρημόνησοι εἰσὶν ἡ τοῦ Γράδου, ἥτις κεῖται ἀπέναντι τοῦ λιμένος τῆς Σύρου· καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς ἐρημονήσου ταύτης ἡ τῆς Σκάρπας· πρὸς δὲ ἀνατολομεσημβρίαν τῆς τελευταίας ταύτης ἡ τῆς Νάτης. Πλησίον τῆς Γυάρου ἡ τοῦ Κλαρονήσιου. Πλησίον δὲ καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μυκῶνου ἡ Τραγαία (Τραγονῆσι), καὶ ἡ Σταπόδια.

Ἐπαρχία Νάξου.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη σύγκειται ἐκ τῶν νήσων Νάξου, Πάρου καὶ Ἀντιπάρου· συνορεύει δὲ πρὸς ἄρκτον μετὰ τὴν ἐπαρχίαν Σύρου, πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὸ Ἰκάριον Πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τὴν ἐπαρχίαν Θήρας, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὴν τῆς Μήλου. Ὅλοι ὁμοῦ συνιστῶσιν ὡς ἕγγιστα 145,000 στρέμματα γῆς, ἐξ ἧς μόλις τὸ τρίτον εἶναι καλλιεργημένη. Ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν νήσων εἶναι καὶ αἱ ἐρημόνησοι Βριόκαστρον, Ζέφυρα, Πρεπέσινθος, Στρογγυλὸ, Μπανδιερνήσα, Τριός, Ἀκάριος, καὶ τινες σκόπελοι.

Νάξος — Κεῖται δύο λεύγας πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πάρου, καὶ ἔξ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Μυκῶνου. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μῆκος μὲν μ. 23, 35', κατὰ πλάτος δὲ μ. 37, 7'. Ἐχει περιφέρειαν 35 λευγῶν, καὶ ἔκτασιν 63,668 στρεμμάτων. Ἐχει ἀρκετὰ ὄρη ἐξ ὧν τὰ ὑψηλότερα εἰσὶ τὰ καλούμενα Δία, Κορονίς καὶ Φανάρι, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπάρχει ἀφθονία ὑδάτων, μάλιστα καὶ τινες χεῖμαροι. Λιμένος ὁμοῦ στερεῖται, διότι ὁ ἀρχαῖος αὐτῆς λιμὴν κατηδαφίσθη, καὶ ἕνεκα τούτου, ἴσως, δὲν ἔχει ναυτικόν, οὐδ' ἐμπόριον γίνεται. Ὡς πρὸς τ' ἄλλα ὁμοῦ εἶναι ἡ σημαντικωτέρα τῶν Κυκλά-

δων νήσος, διό καὶ Βασίλισσα τῶν Κυκλάδων ἐπωνομάζετο.

Τὸ ἀρχαῖον τῆς νήσου ταύτης ὄνομα ἦτον Διουσία, καὶ οὕτω λέγουν ὀνομάσθη, διότι ὁ Διόνυσος ἀνετράφη εἰς τὴν νῆσον ταύτην· ἀκολούθως ὀνομάσθη Στρογγύλη, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου καὶ τοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἦτον γνωστὴ, ὅτε ὁ Βούτης υἱὸς Βορέου βασιλεύς τῆς Θράκης ἦλθε νὰ κατακτήτῃ αὐτήν.

Ἡττηθέντος δὲ τούτου ὑπὸ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου, ἐπωνομάσθη παρ' αὐτῶν Δία, καὶ τὴν ὀνομασίαν ταύτην διεφύλαξεν ἕως οὗ κτεκτῆθη ὑπὸ τῶν Καρίων, ὧν ὁ Βασιλεὺς καλούμενος Νάξιος, ἢ Νάξος, μετέδωκε καὶ εἰς τὴν νῆσον τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα. Διάδοχος τούτου ἐστάθη ὁ Λευκιππος, καὶ τοῦτον διεδέχθη ὁ αὐτοῦ υἱὸς Σμάρδιος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ὁ Θησεὺς ἐπανερχόμενος ἐκ Κρήτης ἐγκατέλειπεν ἐνταῦθα τὴν Ἀριάδην. Ὁ Πλίνιος ὁμοῦς βεβαιεῖ ὅτι ἐκαλεῖτο πρόσδε Μικρὰ Σικελία, καὶ Καλλίπολις. Συνίστων δὲ οἱ Νάξιοι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, κατακτῆσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρου καὶ Ἀνδρόν· καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἐνωθέντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἔδειξαν μεγάλην γεναιότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχην. Νῦν δὲ ἡ νῆσος διαιρεῖται εἰς τέσσαρας δήμους δηλ. εἰς τὸν τῆς Νάξου, συγκείμενον ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως τῆς καὶ ἑδρας τοῦ δήμου καὶ τῆς ἐπαρχίας μετὰ κατοίκους 3,081, ἐξ ὧν μόλις 400 τοῦ δυτικοῦ δόγματος· καὶ τοῦ χωρίου Ἀγγίδα μετὰ κατοίκους 72.

Ἡ πόλις Νάξου φαίνεται ὡκοδομημένη ἐπὶ τῶν ἐρείπιων ἀρχαίας τινος πόλεως, καὶ ἴσως αὐτῆς ἐκείνης, ἣν ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος. Εἶναι ἑδρα τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν, ὡς καὶ ἐνὸς Δυτικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Παροναξίας, ὅστις φέρει καὶ τὸν τίτλον Μητροπολίτου τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. Τὸ φρούριον, τὸ καίμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πόλεως ταύτης, εἶναι οἰκοδόμημα Μάρκου Σανούδου τοῦ πρώτου Δουκὸς τοῦ Ἀρχιεπαρχοῦ. Εἶναι ὡσαύτως ἀξιοσημεῖωτα εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὰ ἐρείπια ὑδραγωγείου τινός, τὸ ὁποῖον εἶναι πιθανῶς τῷ λόγῳ αὐτὸ ἐκεῖνο, ὃ κατέσκευσαν οἱ Ἀθηναῖοι κατακτῆσαντες

τὴν νῆσον ταύτην. Θεωροῦνται ὡσαύτως εἰς τὸ παρακειμένον νησίδιον τὰ ἐρείπια τοῦ περιφήμου ναοῦ τοῦ Διονύσου. Ἡ πόλις, καὶ τοὶ κειμένη εἰς παράλιον μέρος, εἶναι ὅμως νοσώδης ὥς ἐκ τῶν παρακειμένων ἐλῶν.

Οἱ λοιποὶ δῆμοι εἰσὶν, ὁ Ἀπειράνθου συγκείμενος ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ἀπειράνθου, μέ κατοίκους . . . 1, 270.

Καὶ τῶν χωρίων Δανακῆ . . . 129.

Κομιακῆ 828.

Σκαδός 246.

Τρικοκκιάς 369.

Κεραμωτή 77.

Τὸ ὅλον . . . 2, 919.

Ὁ Τραγαίας, συγκείμενος ἐκ τῶν χωρίων.

Χαλκί, ἔδρα τοῦ δήμου, κάτ. . . 187.

Βουρβουριά. 135.

Δαμαριῶνας Δαμαλᾶς 629.

Κεραμομετόχι 203.

Καλόξυλος 336.

Ἀκαδῆμοι 149.

Μονίτσια 84.

Κουτσοχαράδαι 208.

Μονή 335.

Κυνήδαρος. 307.

Φιλότιον 1, 286.

Τὸ ὅλον . . . 2, 859.

Βίβλου. — ἔδρα τοῦ δήμου Τρίποδες μέ κατοίκους 531.

Ἀγερσανί 521.

Γλυκάδες 338.

Ἐγγαραῖς 590.

Μέλαναις 430.

Ποτάμια 401.

Σαγγρί 556.

Τὸ ὅλον . . . 3, 680.

Τὰ προϊόντα τῆς Νάξου εἰσὶ κριθή, ὄσπρια, λαχανικά, ἔλαιον, σῦκα, λαιμόνια, πορτοκάλια καὶ διαφόρων ἄλλων εἰδῶν κερποὶ, βαμβάκιον, τυρὸς, ζῶα, οἶνος, ὅστις καὶ τὸ πάλαι διὰ τὴν ποιότητά του ἐφημίζετο· ἄλας καὶ σμυρίγλη.

Πάρος — Κεῖται δύο λεύγας πρὸς ἀνατολὰς τῆς

Νάξου, καὶ ἐν μίλιον πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀντιπάρου. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μῆκος μ. 22, 47' — 25, 27'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος 36, 58'. — 37, 10'. ἔχει περιφέρειαν 12 λευγῶν, καὶ ἔκτασιν 56,750 στρεμμάτων. Ἐχει ἀρκετοὺς λιμένας καὶ ἀφθονίαν ὑδάτων, τὰ ὅποια λιμνάζοντα εἰς τινὰ αὐτῆς μέρη προξενοῦσι διαλείποντας εἰς τοὺς κατοίκους πυρετοὺς.

Ἡ νῆσος αὕτη καθ' ὅσον ἀναφέρει ὁ Πλίνιος κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκαλεῖτο Πακτία, ἀκολούθως δὲ ὠνομάσθη Μινῶα· ἐλέγετο δὲ καὶ Ὑλῆσα καὶ ἐπὶ τέλους Πάρος· ἦτο πολὺ διάσημος οὐ μόνον διὰ τὰ ὠρεῖα αὐτῆς μάρμαρα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς πόλεώς της, ἥτις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Στεφάνου τοῦ Γεωγράφου, ἦτον ἡ διασημοτέρα τῶν κατὰ τὰς Κυκλάδας πόλεων, καὶ ἥτις ἐστάθη ἱκανὴ ν' ἀνθῆξῃ εἰς τὰς μηχανὰς καὶ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μιλιτιάδου. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς δεδομένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν θαλασσοπλοῖαν συνεκρότουν ἐν ἐπίσημόν ναυτικὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καὶ τινὰς ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη. Εἰς τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους ἔδωκαν ὡσαύτως οἱ Πάριοι, καὶ ἄλλο δεῖγμα γενναιοψυχίας εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ἐνετικοῦ φρουρίου αὐτῶν, καλουμένου Ἀγίου Ἀντωνίου, κειμένου κατὰ τὴν θέσιν Κεφάλου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη ὁ περίφημος Ξανθογένης νὰ κατακτήσῃ εἰμῇ, ἀφοῦ οἱ πολιορκούμενοι ἀπέβισαν τῆς δίψης. Ἡ νῆσος αὕτη εἶναι πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόχου, καὶ τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πραξιτέλους. Μεταξὺ δὲ τῶν διασῆμων τούτων ἀνδρῶν πρέπει δικαίως νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος Πάριος, εἰς τὴν φροντίδα καὶ κόπους τοῦ ὁποίου χρεωστοῦμεν τὴν Πάριον χρονολογίαν, ἥ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα μάρμαρα, ἃ κατὰ μεγίστην δυστυχίαν εὑρίσκονται εἰς ξένην γῆν μακρὰν τοῦ πατρίου ἐδάφους.

Ἡ νῆσος αὕτη διαιρεῖται εἰς τρεῖς δήμους, δηλ. εἰς τὸν τῆς Πάρου, συγκείμενον ἐκ τῆς πόλεως Παροικίας (Παρκιά), καὶ τῆς νήσου Ἀντιπάρου. Ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τοῦ Δήμου τούτου ἀναβαίνει εἰς 2,413 ψυχάς. Ἡ πόλις Παρκιά τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι συμποσοῦνται εἰς 2,053, φαίνεται ὡκοδομημένη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας

τῶν Παρίων πόλεως, καὶ ἀκόμη τὴν σήμερον εἶναι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πόλεις τῶν Κυκλάδων. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἶναι ἄξιος παρατηρήσεως ὁ ναὸς ὁ καλούμενος Ἐκατονταπυλιανή, ὅστις φαίνεται ὠκοδομημένος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἐνὸς περιβοήτου τῆς Παναγίας ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ χρονογράφος Βαρόνιος, μολοντί οὗτος περιγράφει τὸν ναὸν τοῦτον ὡς κείμενον ἐν μέσῳ εὐρυχώρου κοιλάδος, καὶ οὐχὶ πλησίον τῆς πόλεως καὶ, εἰς παράλιον μέρος. Ἄξια παρατηρήσεως εἶναι προσέτι τὰ ἐρείπεια τοῦ τῶν Ἑνετῶν φρουρίου, τὸ ὁποῖον ἦτον ὠκοδομημένον ἐκ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας τῶν Ἑλλήνων πόλεως.

Οἱ λοιποὶ δῆμοι εἰσὶν, ὁ τῆς Ναούσης ὅστις σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου Κωμοπόλεως, τῆς καὶ ἑδρας τοῦ δήμου, μὲ κατοίκους 1,220, καὶ τοῦ χωρίου Κόστου μὲ κατοίκους 305.

Καὶ ὁ δῆμος Μαρπίσσης. — Τσιπίδες (ἑδρα)

ἔχων κατοίκους. 643.

Μάρμαρα. 351.

Δραγουλάς. 185.

Λευκας. 1,346.

Τὸ ὅλον. 2,525.

Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶ, σῖτος, κριθή, ὄσπρια, οἶνος, ἔλαιον, κύαμοι, καὶ βαμβάκιον. Φύεται δὲ ἐν ἀφθονίᾳ ἡ μανδραγόρα καὶ ὁ δίκταμος. Τὸ δὲ περιώνυμον αὐτῆς ὕλοτομεῖον εἶναι εἰς ἄκρον παρημελημένον.

Ἀντίπαρος — Κεῖται πρὸς δυσμὰς τῆς Πάρου καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σίφνου. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μῆκος μ. 23, 17'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος 37, 3'. ἔχει 4 λευγῶν περιφέρειαν καὶ 8,600 στρεμμάτων ἔκτασιν γῆς. Δὲν ἔχει καλὸν λιμένα, ἀλλ' εἰς τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Πάρου πορθμὸν δύνανται ν' ἀγκυροβολήσωσι καὶ εὐμεγέθη πλοῖα. Τὸ πάλαι ὠνομάζετο Ὀλέαρος, ἡ μᾶλλον Ὀλίαρος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὀνομασίαν ἠπάρτιζε καὶ ἰδιαιτέρον δῆμον, πρὶν ἡ συγχωνευθῇ μὲ τὸν τῆς Πάρου. Κατὰ τὸν ἐκ Πόντου Ἡρακλείδην, ἀναπερόμενον ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Γεωγράφου, ἡ πόλις τῶν Ἀντιπαρίων εἶναι ἀποικία τῶν Σιδωνίων· νῦν δὲ ὑπάρχει μικρὰ τις κωμόπολις κατοικουμένη ἐκ

360 ψυχῶν, καὶ ὅπου ἀκόμη φαίνονται τὰ ἐρείπεια τοῦ τῆς Ἑνετικῆς δυναστείας φρουρίου. Τέσσαρα μίλια μακρὰν καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς κωμοπόλεως ταύτης ὑπάρχει ἐν ὑπόγειον καὶ εὐρυχωρότατον ἄντρον, θαυμάσιον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχομένας σταλακτιτικὰς κρυσταλώσεις.

Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶν οἶνος, σῖτος, κριθή, τυρὸς, πολυποὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τινα ἄλλα θαλάσσια προϊόντα.

Ὡς πρὸς τὰς ἐρημονήτους τῆς ἐπαρχίας ταύτης αὐταὶ κεῖνται ὡς ἐφεξῆς· ἡ τοῦ Βριοκάστρου πλησίον τῆς Ναούσης· ἡ Ζέφυρα πλησίον καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀντιπάρου· ἡ Πρεπέσινθος (Δεσποτικόν), καὶ ἡ καλουμένη Στρογγυλὸ, πλησίον καὶ πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς αὐτῆς· Ἀντιπάρου· αἱ λεγόμεναι Πανδιερώνησα μεταξὺ Πάρου καὶ Ἀντιπάρου· ἡ καλουμένη Τριὸς πλησίον καὶ πρὸς νοτιοανατολὰς τῆς Πάρου· ἡ δὲ Ἀκάριος πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Νάξου. (ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Δύο χωρικοὶ Γάλλοι ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ χωρίου αὐτῶν τρεῖς ὥρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὠδευον διὰ τοῦ φέγγους τῆς σελήνης πρὸς τὴν πόλιν Βωμόντην (Beaumont) διὰ νὰ φθάσωσι τὴν αὐγὴν εἰς τὴν ἀγοράν· ὀλίγον δὲ πρὸ αὐτῶν εἶχεν ἐξέλθει ὁμοίως τοῦ χωρίου σιδηρουργὸς τις περιερχόμενος συνήθως τὰς ἀγορὰς καὶ πωλῶν καρφία καὶ πέταλα ἵππων, τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἐντὸς δισακκίου κρεμασμένου ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐσυνείθιζον εἰς τὴν Γαλλίαν, καθὼς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πεπολισμένα μέρη τῆς Εὐρώπης, νὰ ἐγείρωσιν ἔξω τῶν πόλεων καὶ παρὰ τὰς μεγάλας ὁδοὺς στύλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέμων τοὺς εἰς τὴν ἀγχόνην ὑπὸ τῶν νόμων καταδικαζομένους, ἀφίνοντες κρεμάμενα ἐκεῖ τὰ νεκρὰ αὐτῶν σώματα, μέχρις οὗ ταῦτα πέσωσιν αὐτομάτως ἐκ τῆς πολυκαίρας, ἥτις ἄλλου τυχεροῦ συμβεβηκότος· τοὺς δὲ στύλους τούτους ὠνόμαζον *dixcrata* τῆς ἀγχόνης (*fourches patibulaires*).

Ὁ ῥήθεις λοιπὸν σιδηρουργὸς ὁδεύων ἀπὸ τοῦ χωρίου αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν, εἶχεν ἤδη πλησιάσει πρὸς